

דרך הבעל שם טוב

אמונה שהולכת איתך יד ביד

גיליון לשבת קודש | מאת הרב שי עמרי שליט"א

עפי" דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זצ"ל

העלון מוקדש לרפואת:
נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
יגל שמעון בן תהילה
בתושח"י

חברותא לדרך

פנינים על הפרשה

רוצה לדעת אם אתה בכיוון טוב או לא?

מובא בשם הרה"צ צבי כהן מרימינוב: **"הלא אם תיטיב שאת"** - פירוש: אם אתה תהיה טוב, אזי תוכל לשאת ולסבול כל אדם, כי על כל איש ואיש יהיה נדמה לך שהוא טוב יותר ממך. **"ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ"** - פירוש: אם אתה לא תהיה טוב, אזי מיד כשתבוא לפתח חברך, עוד טרם תיכנס לביתו, חטאת רובץ, תראה מיד על חברך שהוא מלא חטאים, כי לא מסתכל על המעלות שלו, רק על החסרונות, ע"כ.

ונרחיב מעט ברוח הדברים על פי דרך הבעש"ט: **"הלא אם תיטיב שאת"** - אפשר לומר, אם האדם רוצה לדעת מה הממד אם הוא נהיה טוב או לא? תשובה: **"שאת"** - אם הוא מסוגל לשאת את הזולת למרות שהוא לא כמוהו ולא בדרך שלו. למרות כך הוא נושא אותו, מחד - כמו משא, נותן לו כתף ומכיל אותו, ומאידך - **"שאת"** מלשון לרומם, סימן שהוא בכיוון טוב.

"ואם לא תיטיב" - אך אם האדם רוצה לדעת אם הוא לא בכיוון... תשובה: **"לפתח חטאת רובץ"** - לפתח, אם כשהאשה, הילד, או החבר (לא משנה מי) פתח בפניו את מעבריו, ומה שהוא רואה זה **"חטאת רובץ"**... והוא אומר לעצמו: **"ה' ירחם איפה הבן אדם הזה מונח..."** זהו, הוא גמור! הוא מהמקום הזה כבר לא יכול לקום, רובץ..." אז זה סימן שהוא לא בכיוון טוב.

ובשביל לצעוד בכיוון של **"שאת"**, דרך הבעש"ט מלמדת אותנו: כשאני רואה פגם בזולת, אני צריך לעשות עבודה להכיר שאני לא יותר טוב ממנו. ואם הראו לי משמיימים פגם על הזולת, סימן שגם בי יש מזה, כי לולי כך לא היו מראים לי את זה. והעבודה הזאת נותנת את הכוח להכיל, לשאת ולרומם את הזולת, כי אני בדיק כמוהו.

שבת שלום
ה' אריאל גימאני

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום

התבוננות לאחר מעשה

וירא אלוקים כי טוב (א, י)

צריך להבין מדוע בסוף כל בריאה ובריאה אומרת התורה **"וירא אלוקים כי טוב"**. הרי הקב"ה יודע מראש מה יהיה, ויודע עוד קודם הבריאה שהיא תהיה טובה ולא רק בסופה. ועוד, שבוודאי כל מה שעושה ה' הוא טוב, ומה התורה באה ללמדנו באומרה **"וירא אלוקים כי טוב"**?

ונראה להסביר, שאמנם בוודאי אין הקב"ה צריך להתבונן אחרי שברא משהו לראות אם הוא טוב או לא, מפני שהוא יודע זאת עוד קודם שברא. התורה כתבה זאת אך ורק בשבילנו, כדי ללמדנו שיעור יסודי: כשם שהקדוש ברוך הוא הסתכל אחרי כל בריאה איך היא - **"וירא אלוקים"**, כך אנו נדרשים לבדוק לאחר גמר פעולותינו האם פעלנו נכון, או שמא יש חיסרון במעשינו ויש צורך לשפר ולתקן להבא.

הגמרא בברכות (לב, ב) מספרת שהחסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת קודם התפילה, ואחרי התפילה היו שוהים עוד שעה אחת. וצריך להבין זאת: אמנם מובן ששעה אחת קודם התפילה כדי להכין ליבם ונפשם לתפילה, אולם אחרי התפילה מה הטעם לשהות שעה נוספת? הדבר מובן לאור מה שביארנו: לאחר התפילה היו החסידים הראשונים מתיישבים בדעתם ובדוקים איך הייתה התפילה הקודמת, מה אפשר ללמוד ממנה, ומה צריך לשפר בתפילה הבאה.

כך גם בלימוד התורה, כתוב באגרת הרמב"ן **"וכאשר תקום מן הספר, תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקיימו"**. לאחר הלימוד יש לעצור ולהתבונן, מה למדתי היום, מה אני יכול ללמוד ממנו למעשה ועוד.

בספרים הקדושים מבואר, שגם בסוף כל יום, קודם השינה, על האדם לעשות חשבון נפש ולסקור במחשבתו את היום שעבר עליו, האם

החסיר איזו מצווה באותו היום, או עבר עבירה בשוגג, ובאיזו נקודה טובה היה רוצה להתחזק ביום מחר?

התורה כותבת בסוף כל בריאה **"וירא אלוקים כי טוב"** כדי ללמדנו יסוד לחיים: לאחר כל פעולה שאתה עושה, תבדוק את עצמך האם פעולתך טובה או לא. בחינה מתמדת זו - מה לשמר ומה לשפר - היא הדרך שבאמצעותה יוכל האדם להוסיף ולהתקדם בכל תחומי חייו.

מעלת החיסרון

ויברא אלוקים את האדם בצלמו בצלם אלוקים עשה אותו זכר ונקבה ברא אותם (א, כז)

הקב"ה ברא את האדם בצורה של **"זכר ונקבה"**, וכל עוד האיש והאשה אינם נשואים, הם נקראים **"פלג גופא"** (זה"ק ויקרא ז). צריך להבין מדוע לא נברא האדם כיצור שלם אחד, המסוגל להביא צאצאים לעולם בכוחות עצמו ללא צורך בזיווג?

אלא יש לומר, היות וכל תכלית הבריאה היא להוביל את האדם להכרה האמיתית של **"אין עוד מלבדו"**, ולהשיב אל ליבו שהקב"ה הוא בעל היכולת ובעל הכוחות כולם, על כן אם היה האדם נברא כישות שלמה, המסוגלת להביא חיים ולהמשיך את הדורות לבדה, הוא היה עלול ליפול למלכודת הגאווה. אדם כזה עלול היה לחשוב שהוא בורא ויוצר ובעל כוחות רבים בעצמו.

על כן, ברא הקדוש ברוך הוא את האדם כזכר ונקבה. במצב זה, האיש והאשה חווים כיצד הם לבדם חסרים וזקוקים להשלמה מזולתם בכדי שיוכלו להביא צאצאים לעולם. מתוך הכרת החיסרון הזה, מגיע האדם להכרה הפשוטה **"שהוא לא אלוקים"** ואין לו **"כוחות עצמיים"** ונכנסת בו מקצת מידת הענוה, ועל ידי זה יכול להתקרב במעט להכרה שכל כוח ויכולותיו הם מבורא עולם.

זמני השבת			
ניסיה	יציאה	ר"ת	
17:57	18:47	19:27	חיפה
17:56	18:46	19:26	תל אביב
17:38	18:48	19:28	ירושלים
17:58	18:48	19:28	באר שבע

התמודדות עם נפש האדם
מודעות פנימית,
התמודדות והעצמה

חינוך ילדים
כלים מעשיים
לאתגרי הדור

שלום בית
בניית הבית היהודי
עם הגשגת כלים מעשיים

ייעוץ והדרכה
בדרך הבעש"ט

לפרטים ותיאום פגישה עם הרב שליט"א: 055-9814913

פרשת השבוע על פי דרך הבעל שם טוב הרב שי עטרי שליט"א

בראשית

חומש בראשית, מתחילים את התורה מחדש. מן הראוי לדבר על יסוד חשוב שהוא ההתחלה לכל השנה כולה. יסוד **שבו תלוי כל הטוב וההצלחה שיש לאדם**.

המדרש מביא שאיוב שאל את הקב"ה - "מדוע אני סובל? במה אני שונה מאברהם אבינו? הרי שנינו ידועים כמכניסי אורחים בדורנו".

ענה לו הקב"ה: "אינך דומה לאברהם, משום שאילו בא אליך עני, היית מכניס אותו אליך. ואם לא, נשאת לשבת בביתך. ואילו אברהם אבינו, אם לא בא עני אליו - הרי שהיה יוצא מביתו לחפש עני. הוא לא נשאר בבית, אלא הולך לחפש עניים". הבדל נוסף שמביא המדרש: כשהיה בא עני אל איוב, היה איוב דואג שיקבל כל מה שהעני רגיל לאכול בביתו ולא מעבר לכך.

אבל כשהיה מגיע אורח לאברהם אבינו, הוא הביא לו אוכל פי כמה וכמה יותר משוכן ומעולה ממה שהיה רגיל לאכול בביתו.

נשאלת השאלה: מה פשר החילוק בין אברהם לאיוב? מדוע איוב נתן לאורח רק מה שהוא צריך ואילו אברהם נתן פי כמה ממה שהוא צריך? ולא עוד, אלא שהיה הוא הולך לחפש עניים ולהביאם לביתו.

שאלה דומה אנו מוצאים בפרשתנו:

קין והבל. שני אחים המקריבים קורבן לה'. על קין נאמר "ויהי מקץ ימים ויבא קין מנחה לה' מפרי האדמה" - אומרים חז"ל: מהגרוע שבהם.

בשונה ממנו, על הבל אחיו נאמר: "והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ו**מחלביהם**" הבל מביא מהמשובחים שבבהמותיו.

שני אחים, אחד מביא את המינימום ואילו אחיו מביא מהמשובח ומהמפואר ביותר. איך יתכן להבין את הגישה של קין מול זו של הבל? מדוע קין סובר שצריך להביא את המינימום ואילו הבל מבין שצריך להביא את הכי טוב?

מה החילוק ביניהם?

אמונה שהולכת איתך יד ביד
לא מה שלשום אכס - במספר טלפון אחד

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב:
03-909000 | 090-1700-111 ללא פרסומות

מענה אנושי, הקדשת העלון ולתרומות:
בטלפון 055-9814913
בימים א'-ה' בין השעות 8:00-15:00

לקבלת העלון למייל:
office@baderech.co.il

אולם זכינו שהבעל שם טוב הקדוש גילה לנו מבט אחר: "שבת קודש" - ביום הזה יורדת קדושה עצומה לעולם, כפי שמבשרים "ברוך אתה ה' מקדש השבת", "וקידשתו מכל הזמנים". זהו היום המקודש. ביום הזה כל יהודי יכול לינוק מהקדושה, ולכן כדי לשאוב מהקדושה יהודי מתפלל בכוונה כדי שע"י התפילה הוא יזכה להתחבר לקדושה שיש ביום הזה. הוא אוכל סעודת שבת כדי שדרך הסעודה הוא יזכה להתחבר לקדושה שיש ביום השבת. הוא שר שירי שבת כדי שדרך שירי השבת הוא יתחבר יותר לקדושה. כשיהודי הולך בגישה כזו לא משנה לו כמה שירים הוא שר, מה שחשוב לו האם הוא זכה לספוג לקרבו את האור של קדושת השבת.

אלו שתי גישות שונות אחת מחברתה. הגישה הראשונה מתייחסת ל"שבת" כיום ריק שראוי למלא אותו בתוכן. להתפלל, ללמוד, לשיר, לנצל את הזמן כי חבל על כל דקה אתה יכול לקבל שכר... לפי גישה זאת, **אני הוא המשפיע על היום והופך אותו ליום של הצלחה כי אם לא אעשה זאת - השבת תישאר ריקה וחלולה.**

ואילו הגישה השנייה, הפוכה לגמרי. השבת היא יום של מתנות טובות, מרגליות מאין כמוהן ואתה הוא זה שצריך למשוך את השפע ולשאוב ממעיינות השבת ע"י התפילות, ע"י הלימוד, ע"י השירה, ע"י הסעודות, אפילו ע"י השינה של השבת. **יוצא שאני המושפע מהשבת ולא ההיפך.**

שתי הגישות הללו הן על כל צעד ושעל בחיים. גם בדבר החשוב ביותר - "לימוד תורה". יש מי שרואה לפניו דף גמרא שצריך ללמוד אותו ולכן הוא משקיע כדי לפענח את רש"י, תוספות, מהרש"א. מי משפיע על מי? **הוא על הדף כי הוא מסביר מה כתוב בדף.**

אבל, ישנה גישה של הבעש"ט: בכל דף גמרא יש 'קדושת התורה'. אשר **קידשנו** במצוותיו וציוונו על דברי תורה". כל מילה מכילה בתוכה קדושה שאין למעלה ממנה. הקב"ה הכניס את עצמו בתוך התורה. אני לומד כדי שאספוג לתוכי את האור והקדושה שיש בדף הגמרא.

תהילת התהלים

דוד המלך ע"ה הכניס בתהילים את הנשמה, הקדושה והאור שלו. **אני רוצה להתחבר לאור העצום הזה של דוד המלך, ולכן אני אומר תהילים.** זאת גישה של "שואבתם מים בששון" - אתה כל הזמן רק שואב לתוכך.

כל זה כמובן בתנאי שהגישה היא "אני לומד תורה ורוצה שיושפע לי ממנה שפע של קדושה". "אני שומר שבת כדי שאזכה לינוק מנשמת השבת" **אז תזכה לקבל באמת מהשפע הפנימי שבמצוות** האם חשבנו על כך?

הגישה המדויקת הזאת מלווה את האדם גם בחיי הבית שלו: חז"ל אמרו "זכו - שכינה ביניהם לא

עוד אנו מוצאים בפרשה, בבריאת השמש והירח דבר מאוד מעניין: "ויעש ה' את שני המאורות הגדולים את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה". אומרת הגמרא בחולין: אמרה הלבנה לפני הקב"ה

בתוך הרצפות ישנן ניצוצות קדושה מאירים ובאפשרותך לשאוב את הקדושה הזו לתוכך על ידי שטיפת הרצפה לשבת

(מתוך השיחה)

"אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד?" כלומר, "איך אני והשמש נאיר יחד על העולם?" אמר לה הקב"ה: "צודקת, ולכן לכי ומעטי את עצמך". אמרה לפניו: "וכי בגלל שאמרת דבר הגון לפניך אמעט את עצמי?" אמר לה הקב"ה: "אני אפייס אותך על כך שציווית למעטך" ומובא במדרש דברים שניסה לפייסה.

בתחילה אמר לה - "צדיקים יקראו על שמך", דהיינו, "יעקב הקטן, שמואל הקטן, דוד הקטן". ולא נחה דעתה. עד שאמר הקב"ה - "תביאו עליי כפרה על שמיעטתי את הירח", וזהו הקורבן שמביאים בראש חודש.

צריך להבין מהי המשמעות של אותה נחמה - "צדיקים יקראו על שמך"? וכי איך זה מנחם את הלבנה על שמיעטה את עצמה?

יתרה מכך, יש לתמוה שהרי עם ישראל מונים ללבנה, ואומות העולם מונים לשמש.

ולכאורה, אדרבה, הלבנה שנענשה לא היו צריכים ישראל לספור על פיה, ואילו השמש ששתקה, היה מתאים שעם ישראל יהיו כמוה.

קדושה של שבת

אפשר לומר שהיסוד שנאמר שווה את כל מה שבאנו לעולם ולו כדי לזכות להעביר אותו... הבו ליבכם אליו.

הנושא שלנו הוא על שתי גישות שההבדל ביניהן מהווה את תמצית הדרך שהנחיל לנו הבעש"ט הקדוש. **"שבת קודש"** היא אחת הדוגמאות הממחישות לנו את שתי הגישות.

מהו המבט שלנו על יום השבת שנתן לנו הקב"ה? הגישה הפשוטה היא: יהודי נכנס לשבת כשהוא יודע שיש לו כעת עשרים וחמש שעות שהוא צריך למלא אותן ב'תוכן חיובי'.

כל שעת לימוד בשבת היא כנגד אלף שעות. הוא משתדל לנצל את הזמן בשבת, מקפיד להתפלל כמו שצריך, בסעודות השבת הוא משתדל לשיר את כל השירים שבזמירון... הוא אפילו מספיק לעשות סיבוב עם האישה.

וכך הוא משתדל לנצל את כל השבת עד תום.

**מטפלת
רגשית**

052-5732470

להזמנת הרב לשיעורים
חייגו: 055-9814913

מאונן
ושיעורים
למחירתכם

אמונה | שלום בית | חינוך ילדים | תקשורת בין אישית | נפש האדם ועוד...

פרשת בראשית

לכבוד ... היקר הי"ו

חומש בראשית נקרא "ספר הישר", המפרשים נותנים טעם ואומרים שמכיוון שזכרו בו מעשי האבות הקדושים והם היו ישרים, ועל שמם אנחנו נקראים "ישורון" כמו שכתוב וַיְהִי בְּיִשְׁרֹן מֶלֶךְ (דברים פרק ל"ג).

אולם לפי דרך הבעש"ט נראה לומר שספר בראשית נקרא "ספר הישר" לפי שגם מוזכרים דמויות שליליות, כישלונות, נפילתו של אדם הראשון וקין, דור המבול ודור הפלגה, עשיו, ישמעאל ולבן, קנאת האחים ביוסף וכו', וכל זה מלמד אותנו מהו האדם ומהם הטבעים שלו, ואם אדם יכיר בכך אז הוא נקרא "ישר", ואז וַיְהִי יֶשְׁרִי לֵב שְׁמֵחָה (תהילים פרק צ"ו) - כשאדם יהיה ישר ויכיר באמת שלו, אזי תהיה לו שמחה כי הוא יראה שה' איתו, שומרו ומצילו מכל צרה וצוקה.

אדם הראשון קיבל מה' מתנה - אישה, כמו שכתוב "לא טוב היות האדם לבדו אֶעֱשֶׂה לוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ" (בראשית פרק ב'), והאדם הראשון כפר בטובה ובמקום להודות לה' על המתנה הנפלאה הוא אמר לקב"ה "הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא נִתְּנָה לִי מִן הָעֵץ וְאָכַלְתִּי" (שם פרק ג'). הוא האשים את אישתו בכישלונו וכפר בטובתו של מקום.

מכאן אנחנו למדים כמה חשוב להכיר טובה ולומר תודה במאור פנים, וזו עבודה גדולה שבמקדש: ללמוד לפרגן, לומר מילות חום ואהבה, מילות הערכה והתרגשות, "פתיחות רגשית", דרך הבעש"ט פותחת את נפש האדם, "פֶּתַח לִפְי פְּתוּרָתָךְ" (תפילת העמידה), הקב"ה מגלה לנו את האמת של כולנו, כולנו אותה מציאות, רק שאצל אחד ה' פותח נקודה מסוימת ואצל השני ה' פותח נקודה אחרת, וכל אחד צריך ללמוד מהנקודה שרואה אצל עצמו ומהנקודה שרואה אצל חברו שזו האמת שלנו, ומזה נעשה אהבת ישראל ואהבת האדם.

וככל שנפתח יותר לעצמו - לפנימיותו ולשפלותו - ומכיר באמת הזאת ללא בושה (כלשון ר' אשר בצוואה) כי כן ה' בראנו מציאות שלילית, אזי יותר קל לו להיפתח רגשית במילים עשירות ותוספות מלאות חן וחמלה על בריותיו של הקב"ה, וכשמגישים לו מנה לאכול, מעריך ואומר "תודה רבה, אני ממש שמח ומעריך את הנתינה הנפלאה שלכם, אתם אנשים מקסימים, אני מודה לה' שהכיר לי חברים מיוחדים ומתוקים כמוכם".

הפירגון נהיה "לחם חוקו" - מעין שפת אם - דיבור שוטף ועדין של הכרת הטוב, וזה "יהודי" מלשון הודאה לחבר והודאה לה'.

בית יהודי בנוי על כוח הפירגון ההדדי, להעריך בפה מלא בחן, בחסד ובמילים עשירות את השמחה והאושר שיש לי עם בן הזוג, להחמיא לילדים על השתדלות ועשייה מבורכת כשעוזרים ונותנים יד בבית, ואז כשפיו מלא שבח והודיה לכל מה שנעשה - הוא הופך אהוב, רצוי ומוצא חן בעיני כל רואיו

מטלה שצריכה להסתיים ב"תכנים את היד לשרוול", מומלץ לשנות את נקודת המבט: הלבשת הילדים בבוקר היא הזדמנות נפלאה לזכור שבתוך ילדך יש נשמה, יש חלק אלוק ממעל, קדושה ואור אלוקי. בכך שאתה מלביש אותם לגן זה אמנם מצריך אותך לעבוד על המידות, על העצלות, על הסבלנות אך כך אתה זוכה לינוק מהקדושה ומהאור הרוחני שיש בילדך. מכאן נובע שהילד מעניק

לך מתנות. ואם אתה מקבל כאלו מתנות מהשם בבוקר, לא תחייך?

בחזרה לאיוב ואברהם

איוב ראה בעיניו כל ריק שצריך לתת לו מה שהוא צריך ולשלוח אותו לביתו. ואילו אברהם אבינו רואה בכל אורח את המטען הרוחני שבו כבר אמרו חז"ל "יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני העני עושה

עם בעל הבית" (רות רבה ה ט) לכן אברהם אבינו לא הסתפק רק בכך שיזדמנו אצלו אורחים, אלא אף הלך לחפש בעצמו אורחים. הוא לא חיפש אורחים, אלא הוא חיפש את הקדושה שבהם.

לאור הדברים האלו, אפשר להסביר נפלא את ההבדל בין השמש לירח. עם ישראל מונין ללבנה משום שהשמש היא בבחינת 'נותנת' ואילו הירח לעומת זאת הוא בבחינת 'מקבל'. בורא עולם מבטיח ללבנה 'צדיקים יקראו על שמך' משום שצדיקים הם כמו הירח, הם תמיד אוחזים שהם 'מקבלים' ולא 'נותנים'.

זהו אף ההבדל בין קין להבל. על קין נאמר "ויבא קין" - קין מרגיש שהוא מביא לה', הוא עושה טובה לקב"ה במקום להרגיש שהוא מקבל. הוא מרגיש שהוא מביא "והבל הביא גם הוא" הוא הביא לקב"ה את "הוא", כלומר את עצמו. הוא הביא את כל כולו לה'. אני בא לקבל מה' את קירבתו לכן אתן את המשובח ביותר כדי לקבל כמה שיותר קדושה.

מסופר על יהודי שבא לאדמו"ר מקוצק ואמר: "הרב למדתי את כל הש"ס" אמר לו האדמו"ר מקוצק: "ומה הש"ס לימד אותך?"

אמנם למדת את הש"ס אבל האם זכרת שהוא הפועל עליך ולא אתה עליו? האם התפללת פעם אחת בשעת הלימוד או בתחילתו - "אבא, תזכה אותי לשאוב ולינוק מהקדושה הזאת?"

יהי רצון שהקב"ה ימלא אותנו בשפע קדושה וברכה. אמן כן יהי רצון.

זכו אש אוכלתם" אם אתה בעל החושב שאתה צריך לקחת את אשתך, להוציא אותה כדי שתתאוורר אזי אתה חי בגישה שאינה משפיע עליה. כמו כן, אישה כלפי בעלה. אם היא מרגישה שהיא נותנת והיא עושה כל הזמן והוא לא עושה כלום אז זה נקרא "לא זכו", הם לא מבינים שזו זכות לקבל אחד מהשני ולא לחיות בתחושה של 'אני נותן'.

הקדושה גם בדומם

גם כששוטפים את הרצפה, בתוך הרצפות ישנן ניצוצות קדושה מאירים ובאפשרותך לשאוב את הקדושה הזו לתוכך על ידי שטיפת הרצפה לשבת. יוצא שאפילו הרצפה בבית מעניקה לי ולא אני מעניק לה.

המשנה באבות (פ"א משנה י') אומרת: "אהב את המלאכה וּשְׂנֵא אֶת הָרִבְנוּת" מביא ר' יצחק אייזיק מקומרנא בספרו "נוצר חסד" את

הסיפור על רבי משה מסאמבור שעבד למחייתו כחוטב עצים ביער ולאחר שסיים עבודתו היה ניגש לבית המדרש ומתפלל. במהלך תפילותיו הוא הרגיש התלהבות עצומה אך תהה מאין באה לו ההתלהבות. חשש ר' משה שכל ההתלהבות באה לו מן הסיטרא אחרא והלך להתייעץ עם ר' צבי מ'ז'דיטשוב זצ"ל. אמר לו ר' צבי: "תנוח דעתך. כשעבדת ביער שאבת משם ניצוצות שהיו בעצים, בעשבים ואפילו בגרזן וניצוצות אלו מסייעים לך בעבודת ה'. זאת פשר ההתלהבות הגדולה שאתה מרגיש". זהו עומק דברי המשנה "אהב את המלאכה" - תאהב את המלאכה כי בתוך כל דבר ודבר יש חיות אלוקית, קדושה ואור של ה' שדרכם תתחבר לקדושה.

מסופר בגמרא על רב פרידה שהיה מלמד בקביעות את תלמידיו ארבע מאות פעם כל הלכה. פעם אחת ראה שאותו תלמיד לא היה מרוכז מספיק וחזר לו עוד ארבע מאות פעם. בזכות מעשה זה ר' פרידה זכה שכל בני דורו יזכו לחיי עולם הבא ועוד זכה שהוסיפו לו ארבע מאות שנה על חייו.

מה ראה רב פרידה להחזיק אצלו כזה תלמיד? אלא ודאי רואים כאן את ההתייחסות של רב פרידה למושג של 'רב ותלמיד'. כל עוד אתה אוחז שאתה הרב מקבל מתלמידך ולא ההיפך - אתה מוכן לחזור עבורו שוב ושוב על החומר מכיוון שבכל פעם אתה מקבל ממנו עוד קדושה ותוספת של רוממות עבור נפשך. מבהיל.

הילדים שלך בובות?

הורים רבים חווים קושי בשגרת הבוקר כשהם מנסים להלביש את ילדיהם במהירות וביעילות. במקום לראות בילד

לקוח מתוך הספר "אגרות הדרך"
מאת הרב שי עטרי שליט"א
לרכישה חייגו: ר' אברהם 052-2258276

בידיים שלך לשמח אנשים!
הצטרף גם אתה
להפצת העלווים של דרך הבעל שם טוב

055-9814913 | אברהם: 052-2258276 | office@baderech.co.il

סיפור 78

מאפלה לאור גדול פרק א'

שלום ילדים יקרים.

יום אחד, בנסיעה עם נהג מונית בדרך להרצאה בצפון, הוא שתף אותי בספור חיים מרתק:

"קוראים לי יעקב לוי ויעקב לוי ולא הייתי דתי. כשהתחתנתי התחלתי לעבד כנהג מונית.

הייתי מרויח כסף, אבל המסים לבעל המוניות השאירו אותי ברוח מצמצם.

אני ואשתי החלטנו שאקנה מונית ואהיה עצמאי.

אני אהיה בעל הבית על המונית וכל הכסף שיבוא מהמונית יהיה שלי, לא של החברה.

אך כדי לקנות מונית הייתי צריך לקחת הרבה כסף מהבנק, ולהכנס לחובות.

ובכל זאת קניתי מונית ונהייתי עצמאי.

כל שקל שהיה נכנס היה שלי

וכך התחלתי לשלם

את החובות לבנק על

המונית, עד שהחלתי

לרכש בית.

חמש שנים עבדתי

קשה, ששי, שבת, חגים,

אין יום ואין לילה. וברור השם,

קניתי בית ושלמתי את הבית.

בית היה לי, כסף היה לי, אבל היתה לי בבית אשה עצובה כי ילדים לא היו לי.

היה לי הכל. היה לי בית חדש, מונית משלי, אני עצמאי וכשהייתי בא הביתה ראיתי אשה שבורה.

אין ילדים.

ומה לא עשינו.

ניסינו הכל, ואין ילדים. אשתי כל היום אומרת לי: "אני לבד בבית, משעמם לי, לא כף לי, נמאס לי מהחיים."

הרי כתוב: "מי שאין לו ילדים חשוב כמת..."

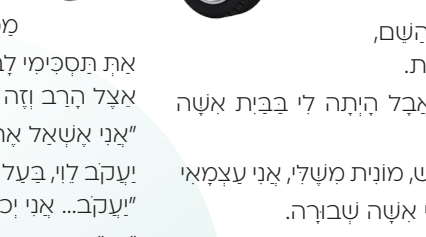
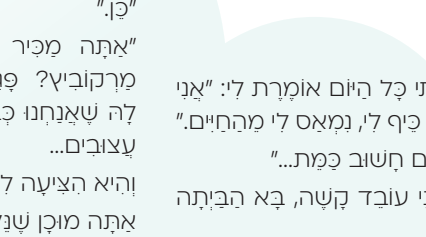
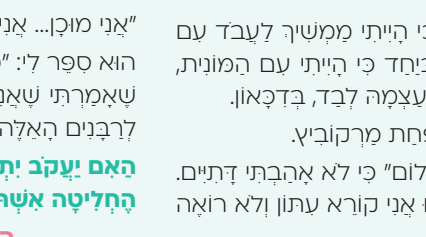
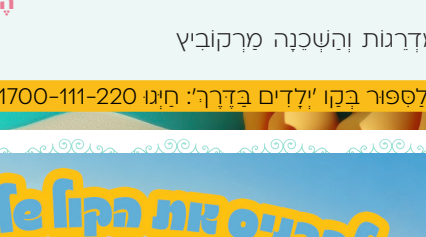
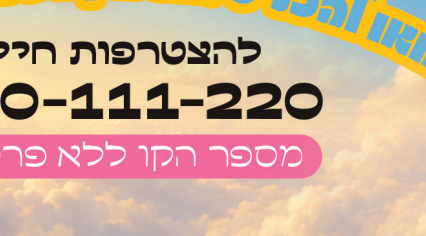
לא היה לי חשק לחיות. אני עובד קשה, בא הביתה ומרגיש יאוש ועצבות.

שבתות בקשי היינו ביחד כי הייתי ממשיך לעבד עם המונית, חגים בקשי היינו ביחד כי הייתי עם המונית, אני עובד ואשתי בבית עם עצמה לבד, בדכאון.

יש לנו שכן דתי בבנין, משפחת מרקוביץ.

ואף פעם לא אמרתי לו "שלום" כי לא אהבתי דתיים. הייתי עולה במדרגות וכאלו אני קורא עתון ולא רואה אותו וממשיך הלאה.

יום אחד, אשתי עלתה במדרגות והשכנה מרקוביץ

בדיוק ירדה.

והיא אומרת לאשתי: "בקר טוב."

אז אשתי עשתה טובה ואמרה לה: "בקר טוב." גברת מרקוביץ שאלה: "למה את ככה עצובה? מה יש לך?"

"זה ספור ארה, אין לי עקשן כח לספר לך."

"תבואי אלי הביתה. אני אמזג לך כוס קפה ועונה, אני גרה קומה מעליה. תעלי אלי, אני מחכה לך."

אשתי עלתה אליה, והתחילה לספר לגברת מרקוביץ: "יש לבעלי עבודה והוא עובד יפה ומרויח, ויש לנו בית משלנו ויש לנו גם רכב. הכל טוב ויפה, אבל אין לנו אור בבית. אין לנו... אין לנו ילדים."

ואתם, גברת מרקוביץ, אתם קומה מעלינו, ואנחנו כל היום שומעים את הצעקות בבית ואין הילדים שלכם נוסעים עם מכוניות בבית ואיזה רעש. ואצלנו זה בית קברות.

אין, אין אף אחד, אין ריצות, אין רעשים, אין בכיות, אין כלום. שקט וזה כואב לי."

שאלה אותה גברת מרקוביץ: "את רוצה לבוא לרוב שלנו? יש לנו רב ממש מממש צדיק."

את תסכימי לבוא אליו? כדאי לך. אני אסדר לךם תור אצל הרב וזה לא עולה כסף.

"אני אשאול את בעלי."

יעקב לוי, בעל המונית, חוזר הביתה ואשתו אומרת לו: "יעקב... אני יכולה להגיד לך משהו?"

"כן."

"אתה מכיר את השכנה שגרה מעלינו? גברת מרקוביץ? פגשתי אותה היום במדרגות וספרתי לה שאנחנו כבר כמה שנים בלי ילדים ואנחנו מאד עצובים..."

והיא הציעה לי לבוא לרוב שלה.

אתה מוכן שנלך לרוב שלה?"

"אני מוכן... אני מוכן למות, רק לא ללכת לרובנים." הוא ספר לי: "כל כך שנאתי אותם, כל כך הייתי אנוסי שאמרתי שאני מוכן למות בלי ילדים, רק לא ללכת לרובנים האלה."

האם יעקב יתרצה ויסכים לקבל ברכה מהרב? ומה החליטה אשתו לעשות?

המשורר יבוא בשבוע הבא בעזרת השם שבת שלום

האיש הוריד מעט את ראשו וענה: "רבי, אני עסוק מאד בפרנסה. כל היום אני רץ ועובד, וכמעט שאין לי זמן ללמוד תורה."

הרב הניד ואמר לו:

"הילדים מסתכלים על אבא שלהם. אם הם רואים שהתורה יקרה וחשובה לו – גם לבם נמשך אליה. אבל אם אבא עצמו אינו קובע זמן ללמוד, הילדים מרגישים שהתורה איננה הדבר החשוב ביותר."

המשורר הרב ואמר בחייה:

"אם תתחיל גם אתה ללמוד תורה בכל יום, אפילו מעט, ותראה לבניך כמה התורה יקרה לך – גם להם יכנס חשק ללמוד."

האיש קבל את הדברים אל לבו.

מאותו יום התחיל לקבוע זמן קבוע ללמוד תורה, אפילו כשהיה עיף מאד מן העבודה.

לאט-לאט ראו בניו את השנוי.

הם שמעו את אביהם לומד, ראו כמה הוא שמח בתורה – וגם בלבם התעורר רצון ללמוד.

"הדרך הטובה ביותר לחנך ילדים – היא להראות להם דגמה אישית טובה."

להאזנה לספור בקו 'ילדים בדרך': חינו 1700-111-220 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת.

במחיר קו אחד בלבד
פותחים את הקודים
לכל בני הבית!

שיתפות בהחזקת הקו:
19 ₪ בלבד

מאות הכנים את הקו של הרב יזם
להצטרפות חייגו:
1700-111-220

מספר הקו ללא פרסומות!

